

skal der nu ikke røres ved Forsvarslovene. Men den Gang havde vi dog en Forsvarsminister, som betragtede det som sin Pligt at pleje og udvikle Forsvaret. Jeg har ikke hørt lignende Udtalelser fra den nuværende Forsvarsminister! Jeg kan altsaa ikke se andet, end at de Grunde, som talte imod at give sin Tilslutning til Forslaget den Gang, virkelig i endnu højere Grad gælder nu, og jeg vil ærligt talt sige, at det, som mest har forbavset mig, er den Vending, som Venstrepartiet har gjort i denne Sag, idet det fremsætter et Forslag, der i alt væsentligt — dermed mener jeg de Bestemmelser, der har politisk Betydning — maa bringe os meget nær den samme Rigsdag, vi vilde have faaet efter det tidligere Forslag.

Der er jo her Tale om en Udvidelse af Valgretten til Kvinder og 25-aarige, det samme fandtes i det forrige Forslag. Der bestemmes for Folketinget, at enhver Valgkreds vælger en blandt dem, der har stillet sig til Valg. Ja, der er i Virkeligheden kun een ny Bestemmelse, der kunde have lidt Indflydelse paa den politiske Sammensætning af de to Ting, som betød noget, og det er den, at der til Urvælgerne til Landstinget dog stilles Fordring om nogen Skatteydelse og nogle Opholdsbestemmelser, men da disse Bestemmelser nu heller ikke grundlovfæstes, kan jeg ikke heller derigennem se nogen Væsensforskel. Jeg kan ganske vist nok se, det ikke er de to samme Forslag — det kunde man jo aldrig vente —, men Resultatet af de to Forslag; det fra 1910 og det nu foreliggende, vil med Hensyn til de to Tings politiske Sammensætning være væsentlig det samme.

Det, som i 1910 særligt blev markeret af Venstrepartiet som det, man skulde stræbe henimod, nemlig en Grundlov i Juni-Grundlovens Aand, vil lige saa lidt kunne naas ved dette som ved det andet Forslag. Nu er det jo vanskeligt og i det hele taget ikke saa morsomt at tale om Juni-Grundlovens Aand, for den raader i Øjeblikket forholdsvis meget lidt i Folket, men lad os dog se, hvad det var for Tanker, der laa bag ved Juni-Grundloven; naar man vil lave en Grundlov i Juni-Grundlovens Aand, maa man dog søge dem respekteret. Meningen i denne var, at man vilde have en vidtgaaende Frihed, men tillige Begrænsninger for Friheden for at hindre Misbrug af den. Det var det, der var Maal for Juni-Grundloven. Og hvordan søgte man at naa dette? Ved et Folketing, igennem hvilket Folkets Fler-

tal fik en større Indflydelse paa Rigsdagen, end vi kender det i de allerfleste frie Forfatninger, men hvor man saa tillige forlangte forskellige Begrænsninger for denne Flertalsvillie.

Man forlangte for det første at faa saa megen Sikkerhed som muligt for at møde Alder og Besindighed i Rigsdagen. Derfor satte Juni-Grundloven med velberaad Hu en forholdsvis høj Aldersgrænse for Valgret til begge Tingene og en yderligere høj Aldersgrænse for Valgbarhed til Landstinget.

Ved Siden deraf havde man en Bestemmelse, som den Gang betød ikke saa lidt, og som vi har endnu, den, der fastslaar, at de, som er i anden Mands Tjeneste, har Valgret, naar de har egen Husstand, ellers ikke, men i øvrigt har enhver, der har selvstændigt Erhverv, enten dette er stort eller lille, dermed Valgret. Det var en Bestemmelse, som den Gang betød ret meget. Men som det ærede Medlem, der var Ordfører for Venstre i 1910, sagde: Grundlovens Bogstav maa vi ikke hænge os i, det er Tanken, som ligger bag ved, det gælder om at holde paa. Nu maa denne Sikring af de selvstændige Erhverv søges naaet ad andre Veje samtidig med, at den Bestemmelse, som man i 1849 havde, nu stryges, og vi derved yderligere udvider Valgretten til Folketinget.

Grundloven af 1849 havde saa endvidere et Landsting, der vel var bygget paa almindelig Valgret, men hvor der var Bestemmelser baade med Hensyn til Alder og Skatteydelse, som den Gang var ganske betydende, som, omsatte efter Pengenes Værdi, ogsaa nu vilde være ganske betydende, og som sikrede, at Landstingets Medlemmer blev ældre, besindige og økonomisk uafhængige Mænd. Derved mente Grundloven af 1849 at have skærmet Ejendomsretten, noget, som den lagde meget stor Vægt paa. Dens Fædre havde Ret i, at en naturlig Vej til at skærme Ejendomsretten er en Skattencensus; det er nu en Gang den naturlige Vej dertil og betyder noget, i samme Grad som Ejendomsretten bliver noget, der mere og mere er truet. Kravet om Skattencensus betyder, at den, der beslutter Skatten, skal ogsaa i noget Maal komme til at føle den. Det, der i det hele taget er enhver fri Forfatnings Palladium, Skattebevillingsretten, betyder, at den, der betaler Skatten, skal ogsaa være med til at bevilge den. Det mente Juni-Grundloven at have naaet ad den Vej, jeg har omtalt.